

Friedrich Wilhelm Weber,

Friedrich Wilhelm Weber,

Friedrich Wilhelm Weber,

Dektritilio, ĉapitro
7, En trankvila
nokto

Dreizehnlinden, Kapitel
7, In stiller Nacht

Dektritilio, ĉapitro
7, En trankvila
nokto

*tradukita de Manfredo Ratis-
lavo*

*tradukita de Manfred
Retzlaff*

sen traduk-variantoj

1 Sur la kort' de Bodinktorp'
la⁹
rikolt-festo malbruiĝis;
la hal-domo kaj la staloj
ennebule vualiĝis.

1 Auf dem Hof zu Bodinkthorpe
War verrauscht die Erntefeier;
Um die Scheunen, um die Halle
Wob die Herbstnacht graue Schlei-
er;

1 Sur la kort' de Bodinktorp'
la
rikolt-festo malbruiĝis;
la hal-domo kaj la staloj
ennebule vualiĝis.

2 Vualiĝis la tempioj
de l' dormantoj med-ebriaj,
kiuj sin ensonge turnis
laŭ la sonoj melodiaj.

2 Graue Schleier um die Schläfer,
Die, im Bann des Mets befangen,
Immer noch die Fiedel hörten,
Immer noch in Reih'n sich schwan-
gen;

2 Vualiĝis la tempioj
de l' dormantoj med-ebriaj,
kiuj sin ensonge turnis
laŭ la sonoj melodiaj.

3 Vualiĝis du okuloj
larmoplenaj de knabino,
fermiĝantaj nur malfrue
post preĝado, je l' noktfino.

3 Schleier um zwei Mädchenaugen,
Die von Tränen überflossen
Und zu ruhelosem Träumen
Spät erst beim Gebet sich schlossen.

3 Vualiĝis du okuloj
larmoplenaj de knabino,
fermiĝantaj nur malfrue
post preĝado, je l' noktfino.

4 Ĉirkaŭ l' korto en mallumo
jen tri uloj kaŝe iris,
ĉu por fari fian krimon,
ĉu observi ĝin deziris?

4 Um den Hof zu Bodinkthorpe
Waren drei nur wach geblieben:
War's, um Frevel zu belauschen?
War's, um Frevel zu verüben?

4 Ĉirkaŭ l' korto en mallumo
jen tri uloj kaŝe iris,
ĉu por fari fian krimon,
ĉu observi ĝin deziris?

5 Iu ĉe l' arbaro vagis
tra eriko kaj genisto
- kiom koleregis tiu -
kiel en la nokt' ŝtelisto.

5 Einer schweift' am nahen Walde
Zwischen Heidekraut und Ginster:
O wie war sein Herz so zornig,
O wie war sein Mut so finster!

5 Iu ĉe l' arbaro vagis
tra eriko kaj genisto
- kiom koleregis tiu -
kiel en la nokt' ŝtelisto.

...

...

...

⁹aŭ:

Sur la korto malbruiĝis
de l' rikolta fest' turbulo;
la hal-domo kaj la staloj
vualiĝis en nebulo.

6 Al fagŝelo sian vangon,
la ardantan, li alpremis,
ĉe deklivo teren glitis,
kiel vunda besto ĝemis.

7 Iu de la stoplokampo
glitis ombre en malhelo
ĝis la kort-baril' kaj staloj,
kiel nokte la mustelo.

8 Kaj rapide suprengrimpis
li la trunkon de betulo,
enbranĉare de la vento
sin luligis tiu ulo. -

9 Iu tra la fraksenaro,
kiel nokte la ŝtelistoj,
iris al la loko, kie
kuŝis domoj de servistoj.

10 Li sin kaŭris ĉe la domo
de l' sinjor' en la silento;
tiam raslis io tie
kiel kano en la vento.

11 Poste, kvazaŭ tretus iu
jen sur plankon, knaris io;
poste ardo - kaj de l' kato,
de l' sovaĝa, raŭka krio.

12 En la hala konstruaĵo
batis io, bruis sono,
kvazaŭ sentus dom-spirito
la minacon de malbono.

...

6 An der Buche kalte Rinde
Preßt' er die erglühte Wange;
Ächzend wie ein wundes Wesen
Sank er hin am Hügelhange. -

7 Einer glitt vom Stoppelfelde
Huschig zu des Zaunes Latten,
Huschig wie vom Stall zur Scheune
Eines Marders flücht'ger Schatten.

8 Flink empor am Stamm der Birke
Wand er sich und im Geäste,
Dunkel wie die dunkeln Blätter,
Wiegt' er sich, gewiegt vom Weste.
-

9 Einer, wie auf Diebeszehen,
Schlich vom finstern Erlenhagen,
Wo am Bach zerstreut der Knechte
Rauchgeschwärzte Hütten lagen.

10 Nächst dem Herrenhaus gekauert
Duckt' er sich und lauschte, lausch-
te:
Tiefes Schweigen, dann ein Ra-
scheln,
Wie wenn Rohr und Reisig rausch-
te;

11 Dann ein Knittern und ein Knir-
ren
Wie beim Plankenübersteigen;
Dann ein Glühn, der wilden Katze
Heisrer Schrei - und tiefes Schwei-
gen.

12 Durch das große Saalgebäude
Ging ein Hall, es dröhnt' und poch-
te:
Ob sein guter Geist die Nähe
Arger Geister ahnen mochte?

...

6 Al fagŝelo sian vangon,
la ardantan, li alpremis,
ĉe deklivo teren glitis,
kiel vunda besto ĝemis.

7 Iu de la stoplokampo
glitis ombre en malhelo
ĝis la kort-baril' kaj staloj,
kiel nokte la mustelo.

8 Kaj rapide suprengrimpis
li la trunkon de betulo,
enbranĉare de la vento
sin luligis tiu ulo. -

9 Iu tra la fraksenaro,
kiel nokte la ŝtelistoj,
iris al la loko, kie
kuŝis domoj de servistoj.

10 Li sin kaŭris ĉe la domo
de l' sinjor' en la silento;
tiam raslis io tie
kiel kano en la vento.

11 Poste, kvazaŭ tretus iu
jen sur plankon, knaris io;
poste ardo - kaj de l' kato,
de l' sovaĝa, raŭka krio.

12 En la hala konstruaĵo
batis io, bruis sono,
kvazaŭ sentus dom-spirito
la minacon de malbono.

...

<p>13 Sin etendis kaj buliĝis¹⁰ ruĝaj serpentaĉoj tie, tra la fendoj, tra la juntoj sin enigis konvulsie.</p>	<p>13 Arge Geister, rote Schlangen, Die sich reckten, die sich ballten, Zischen, zuckten, schlüpfen, schossen Durch die Fugen, durch die Spalten;</p>	<p>13 Sin etendis kaj buliĝis ruĝaj serpentaĉoj tie, tra la fendoj, tra la juntoj sin enigis konvulsie.</p>
<p>14 Jen sovaĝaj ruĝaj flamoj hastis de la fundamento supren ĝis la domo-gablo, kaj jam brulis la tegmento!</p>	<p>14 Rote Schlangen, rote Flammen Überstürzten sich im Rennen: Wildes Brennen an der Sohle, Hoch im Giebel wildes Brennen!</p>	<p>14 Jen sovaĝaj ruĝaj flamoj hastis de la fundamento supren ĝis la domo-gablo, kaj jam brulis la tegmento!</p>
<p>15 Ĉirkaŭ vandoj kaj teg- mentoj, de la bazo de la halo, supren ondis faldoriĉa fajra vesto, fum-vualo.</p>	<p>15 Faltenreich im Hauch des Win- des Wogt' ein Kleid von Rauch und Feu- er Um das Strohdach, um die Wände Von dem First zum Grundgemäuer.</p>	<p>15 Ĉirkaŭ vandoj kaj teg- mentoj, de la bazo de la halo, supren ondis faldoriĉa fajra vesto, fum-vualo.</p>
<p>16 Servistino de la grafo el la domo elkuregis, la pordegon de l' garbejo ambaŭmane ŝi bategis.</p>	<p>16 Weh dem Leben in der Lohe! Imma stürzte aus den Bränden Bleich, entsetzt; ans Tor der Scheu- ne Schlug sie hart mit beiden Händen.</p>	<p>16 Servistino de la grafo el la domo elkuregis, la pordegon de l' garbejo ambaŭmane ŝi bategis.</p>
<p>17 „Helpu! Savu Hildegun- don! Kuŝas svene, senkonscie sur la plank' la graf', ŝi volas lin ne lasi sola tie!“¹¹</p>	<p>17 „Hilfe! Rettet Hildegunden! Machtlos und mit schwerem Keu- chen Liegt der Graf betäubt am Boden, Und sie will nicht von ihm weichen!“</p>	<p>17 „Helpu! Savu Hildegun- don! Kuŝas svene, senkonscie sur la plank' la graf', ŝi volas lin ne lasi sola tie!“</p>
<p>18 Sed la akra kri' ne vekis la dormantojn en la domo; Nur Ajgino alkuregis, estis ŝi la sola homo,</p>	<p>18 Doch der Schrei, der messer- scharfe, Weckte nicht die wüsten Träumer; Aiga nur, die kleine Aiga, Flog heran und griff zum Eimer.</p>	<p>18 Sed la akra kri' ne vekis la dormantojn en la domo; Nur Ajgino alkuregis, estis ŝi la sola homo,</p>
<p>...</p>	<p>...</p>	<p>...</p>

¹⁰aŭ:

Estis ja spiritoj fiaj,
kiuj sible sin etendis,
en la juntojn, en la fendojn
ruĝajn serpentaĉojn sendis.

¹¹aŭ: ne postlasi tiu tie!“

19 kiu prenis la sitelon. Sed subite staris tie meze sur la kort' Elmaro, kvazaŭ venis de nenie.	19 „O die Bären, wie sie schnar- chen!“ Plötzlich, wie der Erd' entwachsen, Auf des Hofes Mitte ragte Elmars Haupt, des finstern Sachsen.	19 kiu prenis la sitelon. Sed subite staris tie meze sur la kort' Elmaro, kvazaŭ venis de nenie.
20 Pretersaltis lin la Franko, veston en la man' tenanta, de la fajr' ekbruligitan, kaj pri tiu lamentanta.	20 Gero hüpf't an ihm vorüber, Unterm Arm ein rauchend Bündel: „Ach, mein Scharlackkleid; ich ster- be! Helft! Wo steckt das Dienstgesin- del?“	20 Pretersaltis lin la Franko, veston en la man' tenanta, de la fajr' ekbruligitan, kaj pri tiu lamentanta.
21 Saltis jam Elmar', la falko meze en la incendion, je la kri' de l' servistino, kaj eĉ ne timante ion.	21 Falk, nun spanne Fang und Fe- der! Auf der Zofe schrilles Rufen Stürzt' er hastig in die Esse Über halbverkohlte Stufen.	21 Saltis jam Elmar', la falko meze en la incendion, je la kri' de l' servistino, kaj eĉ ne timante ion.
22 Saltis li en la inferon fuman kaj flamaran same haste, kiel elkurinta estis jena Frank' elflame.	22 Hastig, wie der Frank' ins Freie, Sprang der Sachse in die Flammen; Vor ihm schlug die gelbe Lohe, Hinter ihm der Rauch zusammen.	22 Saltis li en la inferon fuman kaj flamaran same haste, kiel elkurinta estis jena Frank' elflame.
23 En la traboj kaj ĉevronoj krako, muĝ', obtuza bruo! Helpu Di' al la bravulo, al la forlasita duo!	23 Prasseln, Brechen, dumpfes Dröhnen In den Sparren, in den Balken; Schirme Gott die zwei Verlaßnen, Schirme Gott den kühnen Falken! -	23 En la traboj kaj ĉevronoj krako, muĝ', obtuza bruo! Helpu Di' al la bravulo, al la forlasita duo!
24 Fum' kaj ardo lin ĉirkaŭis. Helpas Di' al kuraĝulo! Portis li sur siaj brakoj ilin suben tra la brulo ¹²	24 Mut gibt Sieg! - Auf starken Ar- men, Ob ihn Dampf und Glut umhüllten, Sicher schreitend trug er beide Abwärts in des Mantels Falten.	24 Fum' kaj ardo lin ĉirkaŭis. Helpas Di' al kuraĝulo! Portis li sur siaj brakoj ilin suben tra la brulo
25 en la korton al tilio. Hildegund' lin dankis treme; ankaŭ dankis lin la grafo, sed kun digno, reteneme.	25 Auf dem Stein am Fuß der Linde Setzt' er nieder seine Bürde; Zitternd dankt' ihm Hildegunde und der Graf mit kühler Würde.	25 en la korton al tilio. Hildegund' lin dankis treme; ankaŭ dankis lin la grafo, sed kun digno, reteneme.
...	...	...

---

¹²aŭ: ambaŭ suben tra la brulo.

26 Kaj elkuris jen el sia dom' la servistar' plorante. Vokis la major': „Ekfalas la fronton' balanciĝante!

27 Venu vi al la fojndomo kun siteloj kaj eskalo, por estingi tie flamojn; ne saveblas plu la halo!

28 Emas vi al la festado, nur ne al laboro via; sed atendu iom, mi ĝin notos en notlibro mia!

29 Altaj flamoj ĝisĉielaj! Kia ega incendio! Ĝin ekblovis la diablo certe! Min pardonu Dio!¹³ -

30 Venis Gerd', la ĉefservisto, el garbej' balanciĝante, konfuzite, fiksokule en la fajron rigardante.

31 Gerdo, vi mizera ulo, la trinkemo vin blindigis, kun la kap' en plenigitan sitelegon vin faligis!

32 Diris jen Ajgin' plorride: „Kara malsekulo mia, vi erare iris al la¹³ akvo en ebrio via!

...

26 Heulend kamen Knecht' und Mägde. Rief der Meier: „Rasch die Kübel, Schirrt die Rosse, her die Leitern! Seht euch vor, schon wankt der Giebel!

27 Gleich den Gänsen auf dem Eise Hockt nicht da wie festgefroren: Wasser auf die Scheunendächer, Denn der Saalbau ist verloren!

28 Flink zu Tanz und Humpenheben, Laßt ihr euch zur Arbeit treiben: Wartet nur, ich werd' es richtig Jedem auf den Kerbstock schreiben!

29 Glutengarben, himmelhohe: Muspels Söhne sind im Rasen! - Gott verzeih' mir; solch ein Brennen Hat der Teufen angeblasen!¹³ -

30 Gerd, mit wildverwornen Haaren, Wankte taumelnd aus der Scheuer, Blei im Kopf; ins Feuer stierend, Schrie er laut: „Wo ist das Feuer?“

31 Armer Gerd, wie mochte tückisch Dich dein steter Durst verblenden: Jäh in einen vollen Zuber Stürztest du mit beiden Händen!

32 Aiga sprach, durch Tränen lachend: „Welche Täuschung, Schatz, mein Nasser! Heb dein Mündlein, guter Junge, Du verirrtest dich zum Wasser.

...

26 Kaj elkuris jen el sia dom' la servistar' plorante. Vokis la major': „Ekfalas la fronton' balanciĝante!

27 Venu vi al la fojndomo kun siteloj kaj eskalo, por estingi tie flamojn; ne saveblas plu la halo!

28 Emas vi al la festado, nur ne al laboro via; sed atendu iom, mi ĝin notos en notlibro mia!

29 Altaj flamoj ĝisĉielaj! Kia ega incendio! Ĝin ekblovis la diablo certe! Min pardonu Dio!¹³ -

30 Venis Gerd', la ĉefservisto, el garbej' balanciĝante, konfuzite, fiksokule en la fajron rigardante.

31 Gerdo, vi mizera ulo, la trinkemo vin blindigis, kun la kap' en plenigitan sitelegon vin faligis!

32 Diris jen Ajgin' plorride: „Kara malsekulo mia, vi erare iris al la akvo en ebrio via!

...

¹³aŭ:
iris vi al la malĝusta akvo en ebrio via!

33 Vi ne diru 'Kristo hel- pu!'; ĉar vi estas ja kristano nur baptita ĝiskolumo; estas vi duonpagano!	33 Niese nicht, was kann dir's from- men? Keiner darf 'Christ helfe!' sagen; Bist du doch ein halber Heide, Nur getauft bis an den Kragen.	33 Vi ne diru 'Kristo hel- pu!'; ĉar vi estas ja kristano nur baptita ĝiskolumo; estas vi duonpagano!
34 Por kaptado de angiloj oni iru al rivero! En barel' ne estas iaj fiŝoj, sed en la Emero! ¹⁴	34 Zwiefach bist du fehlgefallen, Denn dein Leibgericht, du Schlem- mer, Junge Aale, mußt du fischen, Statt im Eimer, in der Emmer! ¹⁴	34 Por kaptado de angiloj oni iru al rivero! En barel' ne estas iaj fiŝoj, sed en la Emero! ¹⁵
35 Diris la malseka Gerdo: „Se mi kaptus vin, serpenton glatan havus mi, sed mi ne sentas iun tian senton.“ -	35 Drauf der Nasse: „Mußt du fi- schen! Glatte Aale, glatte Schlangen: Fängt dich einer, glatte Aiga, Hat er keinen Aal gefangen.“ -	35 Diris la malseka Gerdo: „Se mi kaptus vin, serpenton glatan havus mi, sed mi ne sentas iun tian senton.“ -
36 Izenhardo, la majoro, for la ebrulon ŝiris, kaj insulte, akravoĉe al gapantoj ion diris.	36 Isenhard, der alte Meier, Riß den Trunknen von der Kufe, Und die Lacher und die Gaffer Fuhr er an mit scharfem Rufe.	36 Izenhardo, la majoro, for la ebrulon ŝiris, kaj insulte, akravoĉe al gapantoj ion diris.
37 Rab', la maljunul', por helpi kun servisto sia venis, kaj Dodiko kun Titmaro; ĉiu tuj sitelon prenis.	37 Rab, der greise Eschenburger, War am Platz mit Knecht und Kötter; Dodiko vom Eberbronnen Kam mit Thietmar, seinem Vetter.	37 Rab', la maljunul', por helpi kun servisto sia venis, kaj Dodiko kun Titmaro; ĉiu tuj sitelon prenis.
38 Verinhard' barelon portis, plenigitan ĝis la rando; diris li: „Mi vidos supre, vi atentu pri la vando!“ -	38 Werinhard, der freie Bauer, Schwang ein Faß mit breiten Händen: „Oben seh' ich nach dem Dache, Seht ihr unten nach den Wänden!“ -	38 Verinhard' barelon por- tis, plenigitan ĝis la rando; diris li: „Mi vidos supre, vi atentu pri la vando!“ -
39 Jam rompiĝis la haldomo, de la fajro detruita; lumis la arbaro ruĝe, de la brulo lumigita. -	39 Krachend brach der Saal zusam- men: Funkenwirbel, Aschenfluten; Und des Waldes Bäume blickten Rot beschienen in die Gluten. -	39 Jam rompiĝis la haldomo, de la fajro detruita; lumis la arbaro ruĝe, de la brulo lumigita. -
...	...	...

¹⁴La Emero, germane: Emmer, estas rivero, kiu trafluas la distrikton de la Neto, en kiu rolas tiu ĉi rakontaĵo.

¹⁵La Emero, germane: Emmer, estas rivero, kiu trafluas la distrikton de la Neto, en kiu rolas tiu ĉi rakontaĵo.

40 Sed la graf' kun la filino ĉe l' tili' ankoraŭ sidis, nur frustrante kelkaj vortojn en la flamojn daŭre vidis.	40 Lautlos starrend auf die Trümmer, Saß der Graf noch an der Linde; Nur zuweilen haucht' er leise Flüsterworte seinem Kinde.	40 Sed la graf' kun la filino ĉe l' tili' ankoraŭ sidis, nur frustrante kelkaj vortojn en la flamojn daŭre vidis.
41 „Nobla graf', vin trafis dura sorto“, diris jen Elmaro, „venu! Malfermita estas la dompordo de l' najbaro.!	41 Elmar sprach: „Ein hartes Schicksal, Edler Graf, hat euch betroffen Mir zum Leide; kommt, dem Nach- bar Steht die Tür des Nachbarn offen.“	41 „Nobla graf', vin trafis dura sorto“, diris jen Elmaro, „venu! Malfermita estas la dompordo de l' najbaro.!
42 Sed la maljunul' respon- dis: „Dankon pro bonvolo via! Sed instalos mi kabanon ja sur propra grundo mia.“	42 Drauf de Greis: „Dem guten Wil- len Besten Dank! Für kurze Dauer Richt' ich wohl auf eigenem Grunde Ein bescheidnes Winterschauer.“	42 Sed la maljunul' respon- dis: „Dankon pro bonvolo via! Sed instalos mi kabanon ja sur propra grundo mia.“
43 Vokis Gero: „Brava faro estas, aglon elnestigi, por lin poste en la propra domo noble enkaĝigi!	43 Gero rief: „Ein Weid- mannsstückchen: Erst den Aar vom Horst zu zerren, Um ihn dann daheim im Käfig Edelmütig einzusperren!	43 Vokis Gero: „Brava faro estas, aglon elnestigi, por lin poste en la propra domo noble enkaĝigi!
44 Vi jam estas ekkonita! Mi akuzas vin, fiulo! Aŭdu, viroj, pro venĝado li fariĝis bruligulo!“	44 Gaukler, geh, du bist verraten! Dich bezeih' ich; hört ihr Männer: Feige Rachtetat zu üben, Ward er zum gemeinen Brenner!“	44 Vi jam estas ekkonita! Mi akuzas vin, fiulo! Aŭdu, viroj, pro venĝado li fariĝis bruligulo!“
45 Jen Ajgin': „Vi mensogu- lo! Kalumnii vi ja vere nur aŭdacas!“ Verinhard' nur alrigardis lin kolere.	45 Aiga schrie: „Gemeiner Lügner, Nur zum Lästern keck und mutig!“ Werinhard, der freie Bauer, Biß die Lippe blau und blutig.	45 Jen Ajgin': „Vi mensogu- lo! Kalumnii vi ja vere nur aŭdacas!“ Verinhard' nur alrigardis lin kolere.
46 Diris Rab': „Vi devos ne per vortoj antaŭ tribunalo pruvi tion, sed per glavo en vir-kontraŭ-vir-batalo!“	46 Sprach der greise Eschenburger: „Mann, das habt ihr zu beweisen, Zu beweisen mir und andern, Nicht mit Worten, nein, mit Eisen!“	46 Diris Rab': „Vi devos ne per vortoj antaŭ tribunalo pruvi tion, sed per glavo en vir-kontraŭ-vir-batalo!“
...	...	...

47 Kolerege alrigardis¹⁶
nun Elmaro Geron, rekte
antaŭ tiu sin starigis -
sin deturnis malrespekto.

48 Kun respekto li sin klinis
antaŭ l' graf' kaj la filino,
lace iris for; ne estis
respondita lia klino.

Traduko de la Germana poemo "Dreizehnlinden, Kapitel 7, In stiller Nacht" de FRIEDRICH WILHELM WEBER (Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 - †1894-04.05) en Esperanton de MANFREDO RATSILAVO (Manfred Retzlaff, Stettiner Str. 16, D-59302 Oelde, Germanio, *1938-11-04).

Arg-428-843 (2007-12-27
19:04:25)

47 Elmar maß den Knigsboten
Stumm mit feuerheien Blicken,
Strzte vor und stand - und wandte
Ihm verachtungsvoll den Rcken.

48 Vor dem Grafen und der Tochter
Neigt' er sich, doch blieb sein Neigen
Unerwidert; mde, mde
Schritt er durch des Waldes Schweigen.

Verkinto de tiu ĉi Germana poemo estas FRIEDRICH WILHELM WEBER (Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 - †1894-04.05).

Arg-428-842 (2007-12-27 19:01:42)

47 Kolerege alrigardis
nun Elmaro Geron, rekte
antaŭ tiu sin starigis -
sin deturnis malrespekto.

48 Kun respekto li sin klinis
antaŭ l' graf' kaj la filino,
lace iris for; ne estis
respondita lia klino.

Traduko de la Germana poemo "Dreizehnlinden, Kapitel 7, In stiller Nacht" de FRIEDRICH WILHELM WEBER (Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 - †1894-04.05) en Esperanton de MANFRED RETZLAFF (*1938-11-04).

Arg-428-844 (2007-12-27
19:06:00)

---

¹⁶aŭ:

Kolerege ekatakis
jen Elmaro Geron, rekte
antaŭ tiu haltis kaj sin
turnis de li malrespekto.